

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania E. K., P. Sp. z o.o. w O.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Olsztynie  
o ustalenie podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 8 października 2024 r.,  
skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego w  
Białymstoku  
z dnia 14 kwietnia 2023 r., sygn. akt III AUa 342/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
  - 2. zasądza od P. Sp. z o.o. w O. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń  
Społecznych Oddziału w Olsztynie kwotę 240 (dwieście  
czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania  
kasacyjnego z ustawowymi odsetkami z art. 98 § 1<sup>1</sup> k.p.c.**
- [SOP]**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Olsztynie stwierdził, że E. M. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 30 marca 2020 r. jako pracownik u płatnika składek P. sp. z o.o.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła zarówno P. sp. z o.o., jak i E. M.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 3 marca 2022 r. oddalił odwołania.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2023 r., oddalił apelację odwołującą się Spółki od wyroku Sądu Okręgowego.

W sprawie ustalono, że z formalnych dokumentów wynika, że płatnik (P. sp. z o.o.) zawarł z E. M. umowy zlecenia: w dniu 30 marca 2020 r. - na okres od 30 marca do 30 kwietnia 2020 r.; w dniu 1 maja 2020 r. - na okres od 1 maja do 31 maja 2020 r.; w dniu 1 czerwca 2020 r. - na okres od 1 czerwca do 30 czerwca 2020 r.; w dniu 1 lipca 2020 r. - na okres od 1 lipca do 31 sierpnia 2020 r. W świetle tych umów do obowiązków E. M. należało: weryfikacja, sortowanie towarów, które w związku z pandemią zwrócono do siedziby firmy ze sklepów.

E.M. pierwotnie została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych przez płatnika składek z tytułu wykonywania umowy zlecenia od 7 kwietnia 2020 r. Dokument zgłoszeniowy wpłynął do organu rentowego 13 maja 2020 r. W dniu 2 czerwca 2020 r. płatnik składek zgłosił odwołującą E.M. do ubezpieczeń społecznych od 30 marca 2020 r.

W okresie od 2 stycznia 2019 r. do 31 marca 2020 r. E.M. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w P. sp. z o.o., a od 7 grudnia 2020 r. wykonuje umowę zlecenia na rzecz P. sp. z o.o. i od 27 kwietnia 2020 r. na rzecz P. Sp. z o.o. Wszystkie spółki mają siedzibę pod tym samym adresem i są ze sobą powiązane osobowo.

P. sp. z o.o. ubiegała się o subwencję finansową z P. S.A. w ramach [...]. Podstawą do ustalenia wielkości subwencji był stan zatrudnienia na dzień 31 marca 2020 r. Na mocy umowy subwencji finansowej pomiędzy przedsiębiorcą a P. z dnia [...] przyznano subwencję finansową w wysokości [...] zł (niższa niż wnioskowana z uwagi na liczbę pracowników użyta do wyliczenia kwoty subwencji – [...]). Spółka wniosła odwołanie od tej decyzji w dniu 20 maja 2020 r. W wyniku rozpatrzenia odwołania P. wydał decyzję z dnia 20 maja 2020 r. i odmówił wypłaty wnioskowanej przez przedsiębiorcę uzupełniającej kwoty subwencji finansowej w wysokości określonej w odwołaniu. Kolejne odwołanie zostało rozpatrzone częściowo pozytywnie, co skutkowało wydaniem decyzji w sprawie subwencji finansowej z dnia 7 czerwca 2020r., w której P. poinformował o podjęciu decyzji o wypłacie

subwencji finansowej w kwocie [...] zł (niższej niż wnioskowana w odwołaniu). Przyczyną wypłaty subwencji w niższej wysokości niż wnioskowana w odwołaniu były: zweryfikowana przez P. liczba pracowników użyta do wyliczenia kwoty subwencji – [...]; zweryfikowany przez P. spadek obrotów użyty do wyliczenia kwoty subwencji – [...]. W ramach Programu 1.0 odwołującej Spółce została udzielona subwencja finansowa w łącznej kwocie [...] zł. W ramach Programu 2.0 odwołująca Spółka uzyskała subwencję w wysokości [...] zł.

E. M. nie świadczyła od 30 marca 2020 r. pracy na podstawie umowy zlecenia na rzecz P. sp. z o.o. w O.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, chronologia zdarzeń wskazuje, że celem odwołującej się Spółki nie było faktyczne zatrudnienie E. M. na podstawie umowy zlecenia, ale chęć uzyskania przez płatnika składek profitów w postaci subwencji finansowej z P. . Sąd podkreślił, że w dniu 2 czerwca 2020 r., a więc kilka dni przed złożeniem odwołania od decyzji P. , odwołująca się Spółka dokonała korekty daty zgłoszenia do ubezpieczenia E.M. z 6 kwietnia 2020 r. na 30 marca 2020 r. E.M. nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu umowy zlecenia w dniach 30-31 marca 2020 r., bowiem nie złożyła wniosku o objęcie jej dobrowolnym ubezpieczeniem z tytułu umowy zlecenia. E.M. do końca marca 2020 r. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy o pracę. Dlatego w celu objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem konieczny był jej wniosek w tym przedmiocie (art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 497).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, niewiarygodne są zeznania M.L., że znaczna rozbieżność czasowa pomiędzy zatrudnieniem a zgłoszeniem do ubezpieczeń społecznych odwołującej się była spowodowana zamieszaniem spowodowanym obostrzeniami związanymi z pandemią. Stwierdził, że w informacji nadesłanej przez organ rentowy wynika, że P. sp. z o.o. w dniu 10 kwietnia 2020 r. złożyła deklarację rozliczeniową i raporty imienne ZUS-RCA za H.G., M.W., M.R. i J.W., zaś w dniu 5 maja 2020 r. deklarację rozliczeniową, raporty imienne ZUS-RCA za H.G. i M.N. . Wynika z tego, że P. spółka z o.o., mimo pandemii i zawieszenia terminów wynikających z 15zzs ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 i innych chorób

zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, mogła zgłosić do ubezpieczeń również E.M. .

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że pomiędzy odwołującymi się doszło do zawarcia umowy zlecenia dla pozoru (art. 83 § 1 k.c.). Za powyższym stanowiskiem, w jego ocenie, przemawia to, że poza zawartymi umowami zlecenia brak jest dowodów na okoliczność faktycznego świadczenia przez odwołującą się pracy na rzecz P. sp. z o.o. od 30 marca 2020 r., zgłoszenie odwołującej się do ubezpieczeń społecznych z datą wsteczną (tj. w dniu 13 maja 2020 r. z datą od 6 kwietnia 2020 r.), a następnie złożenie korekty i zgłoszenie w dniu 2 czerwca 2020 r. do ubezpieczeń od 30 marca 2020 r., chronologia zdarzeń związanych z ubieganiem się przez P. sp. z o.o. o subwencje finansowe z [...] i dopasowywanie liczby zatrudnionych osób do wymogów, od których zależało prawo do subwencji finansowej w określonej wysokości. Sąd stwierdził, że strony umowy ograniczyły się jedynie do stworzenia dokumentacji mającej upozorować istnienie umów. Nie były one jednak realizowane.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku P. sp. z o.o. zarzuciła:

1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 379 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 45 ust. 1, art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, tj. nieważność postępowania, polegającą na rozpoznaniu sprawy w składzie sprzecznym z przepisami prawa, tj. jednego sędziego zamiast w składzie 3 sędziów;

2) naruszenie prawa materialnego:

a) art. 83 § 1 k.c., przez niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym uznaniu, że umowa zlecenia z E.M. została zawarta dla pozoru;

b) art. 15zzs ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 340; dalej ustawa covidowa) w związku z art. 46 pkt 20 i art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U. z 2020 r., poz. 875), przez niewłaściwe zastosowanie polegające na jego pominięciu i błędnym uznaniu, że zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych zostało dokonane z naruszeniem terminu, a w

konsekwencji niewłaściwe przyjęcie, że E.M. nie mogła podlegać ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy zlecenia w marcu 2020 r., podczas gdy nie ma przeszkód prawnych do podlegania ubezpieczeniom przez osobę zatrudnioną na podstawie umowy zlecenia w okresie, w którym była także zatrudniona na podstawie stosunku pracy.

c) art. 9 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przez niewłaściwe zastosowanie polegające na:

- przyjęciu, że osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy zlecenia, podczas gdy wskazany przepis przewiduje możliwość dobrowolnego podlegania ubezpieczeniom na wniosek zleceniobiorcy (ubezpieczonego).

- uznaniu, że ubezpieczona nie złożyła wniosku o dobrowolne objęcie ubezpieczeniami społecznymi, podczas gdy taki wniosek mógł być złożony formalnie, ale także w sposób dorozumiany.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji przejawiającą się w rozpoznaniu apelacji w składzie jednego sędziego, co narusza art. 379 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 45 ust. 1, art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, oraz na jej oczywistą zasadność dotyczącą niewłaściwego zastosowania:

- 1) art. 15zszs ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w związku z art. 46 pkt 20 i art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV- 2, polegającego na błędnym uznaniu, że zgłoszenie ubezpieczonej do ubezpieczeń społecznych zostało dokonane z naruszeniem terminu, a w konsekwencji niewłaściwe przyjęcie, że E.M. nie mogła podlegać ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy zlecenia w marcu 2020 r., podczas gdy nie ma przeszkód prawnych do podlegania ubezpieczeniom przez osobę zatrudnioną na podstawie umowy zlecenia w okresie, w którym była także zatrudniona na podstawie stosunku pracy;

2) błędnego przyjęcia, że staranie się przez P. sp. z o.o. o pomoc w ramach tzw. [...] ma znaczenie dla uznania pozorności czynności prawnej - umowy zlecenia, podczas gdy kluczowa jest ocena czynności wykonywanych w ramach tej umowy.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od skarżącej na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Co do nieważności postępowania, to skarżąca wywodzi ją z rozpoznania sprawy w drugiej instancji w składzie jednoosobowym, a nie trzyosobowym. Należy zatem wyjaśnić, że kolegiałność składu orzekającego, będąca ugruntowaną zasadą w postępowaniach odwoławczych, zapewnia wyższy standard kontroli odwoławczej, pozwala bowiem na kształtowanie się decyzji w drodze dyskursu i ścierania stanowisk, umacnia bezstronność, niezależność i niezawisłość orzekania oraz zwiększa legitymację rozstrzygnięcia sądu w odbiorze społecznym, a tym samym jest pożądana z punktu widzenia właściwej ochrony praw stron i uczestników postępowania (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 1 lipca 2021 r., III CZP 36/20, OSNC 2021, Nr 11, poz. 74 i powołane tam judykaty). W związku z pandemią COVID - 19 ustawą covidową, w wersji obowiązującej od dnia 3 lipca 2021 r. (por. art. 4 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. poz. 1090), postanowiono, że w czasie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania tego z nich, który obowiązywał jako ostatni, w sprawach rozpoznawanych według przepisów k.p.c. w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego

sędziego, z wyjątkiem spraw rozpoznawanych w składzie jednego sędziego i dwóch ławników; prezes sądu mógł zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeśli uznał to za wskazane ze względu na szczególną zawartość sprawy lub precedensowy jej charakter (zob. art. 15 zzs<sup>1</sup> ust. 1 pkt 4, uchylony art. 28 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. poz. 1860). Na gruncie tych przepisów w judykaturze Sądu Najwyższego wypowiedziano pogląd, że odstępstwo od zasady kolegalności składu sądu odwoławczego nie jest równoznaczne z oczywistym naruszeniem art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (zob. uzasadnienie postanowienia z 29 kwietnia 2022 r., III CZP 77/22, LEX nr 3361825). Ostatecznie w związku z licznymi rozbieżnościami w orzecznictwie, Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z 26 kwietnia 2023 r. - zasada prawna - III PZP 6/22 (OSNP 2023 nr 10, poz. 104) wyjaśnił, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15 zzs<sup>1</sup> ust. 1 pkt 4 ustawy covidowej ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.), przy czym zastrzegł, że przyjęta w tej uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia. Wyjaśnił przy tym, że podejmując uchwałę abstrakcyjną, musiał zgodnie z utrwaloną praktyką, rozważyć temporalny zakres zastosowania przyjętej wykładni. W tym celu należało uwzględnić - oprócz argumentów jurydycznych i czysto dogmatycznych - także ustrojowe i społeczne skutki tej uchwały. W niniejszej sprawie wiążą się one z oceną skutków orzeczeń wydanych do dnia 26 kwietnia 2023 r. włącznie w składach jednoosobowych, gdy w świetle Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 45 Konstytucji RP właściwy był skład kolegalny. Podkreślił, że uznanie wszystkich orzeczeń wydanych do 26 kwietnia 2023 r. w składzie, o którym mowa w art. 15 zzs<sup>1</sup> ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19, za dotknięte nieważnością z uwagi na naruszenie prawa strony do sądu wskutek wydania orzeczenia przez sąd orzekający w składzie jednoosobowym, zostało ocenione przez Sąd Najwyższy za niepożądane ze społecznego punktu widzenia. Zmuszałoby wielu obywateli do

ponoszenia kosztów i trudów ponownego rozpoznawania spraw lub powtarzania postępowań już zakończonych niezależnie od tego, czy z perspektywy prawa materialnego rozstrzygnięcie było rzeczywiście wadliwe. Możliwość wzruszania orzeczeń tylko z powodu dotychczasowego respektowania regulacji art. 15zzs<sup>1</sup> ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19 - bez uwzględnienia kontekstu konstytucyjnego - nadszarpnęłaby również wizerunek sądów. Z tych względów, w pełni akceptując argumentację zawartą chociażby w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2014 r., BSA I-4110-4/13 (OSNC 2014, Nr 5, poz. 49), Sąd Najwyższy uznał, że ochrona dobra i interesów obywateli, jako najwyższa wartość konstytucyjna (art. 1 Konstytucji RP), a także powaga władzy sądowniczej i jej znaczenie w działalności państwa, nakazuje znieść wsteczne skutki wykładni, która legła u podłoża uchwały. Zatem z uwagi na datę wydania zaskarżonego wyroku - 14 kwietnia 2023 r. - brak jest podstaw do przyjęcia nieważności postępowania opartej na braku dochowania wymogu kolegialności składu orzekającego w drugiej instancji.

Skarżąca wskazała także na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Odnosząc się do tej przesłanki, należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>4</sup> k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Podkreślić przy tym należy, że naruszenie przepisów postępowania podlega ocenie kasacyjnej uwzględniającej treść art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., który za uzasadnioną podstawę kasacyjną uznaje tylko takie naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.



Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Pozostając przy tej kwestii, przypomnieć należy, że wyłączenie w art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., a taki przepis powołała skarżąca w podstawach kasacyjnych. Przepis art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975; z dnia 5 września 2008 r., II UK 370/07, LEX nr 785533; z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24

listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 513257).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca nie wykazuje istnienia omawianej przesłanki. Jest tak dlatego, że w ramach zarzutu naruszenia art. 15zzs ust. 1 ustawy covidowej oraz art. 9 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (wokół których koncentruje się wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność) skarżąca w rzeczywistości kwestionuje ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji, skupiając się na kwestii związanej z datą zgłoszenia odwołującej się do ubezpieczenia. Sąd drugiej instancji nie pominął art. 15zzs ust. 1 ustawy covidowej w związku z art. 46 pkt 20 i art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV- 2, ale zauważył, że regulacje te nie stanowiły przeszkody do tego, aby odwołująca się Spółka zgłosiła do ubezpieczenia pracowników (ale bez E.M.). W tym kontekście podkreślił chronologię zdarzeń związanych z ubieganiem się przez P. sp. z o.o. o subwencje finansowe z [...], wskazując na dopasowywanie liczby zatrudnionych osób do wymogów, od których zależało prawo do subwencji finansowej w określonej wysokości. Wywodził też, że E.M. nie podlegała dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym w marcu 2020 r., bowiem nie złożyła stosownego wniosku o objęcie jej tym ubezpieczeniem z tytułu umowy zlecenia, a nie że E.M. nie mogła podlegać ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy zlecenia w marcu 2020 r. Przy czym wniosek o objęcie tym ubezpieczeniem powinien pochodzić od zleceniobiorcy, a według ustaleń faktycznych, wiążących Sąd Najwyższy z mocy art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c., odwołująca się z takim wnioskiem nie wystąpiła.

Ostatecznie Sąd drugiej instancji skonkludował, że pomiędzy odwołującymi się doszło do zawarcia pozornej umowy zlecenia (art. 83 § 1 k.c.), gdyż brak jest

dowodów na okoliczność faktycznego świadczenia przez odwołującą się pracy na rzecz P. sp. z o.o. od 30 marca 2020 r. Stanowisko to potwierdza, w ocenie Sądu drugiej instancji, zestawienie kolejnych zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych oraz przebieg postępowania z wniosku P. sp. z o.o. o subwencje finansowe z [...]. Tak więc skarżąca wyłuskuje elementy wnioskowania Sądu drugiej instancji składające się na ustalenie pozorności umowy zlecenia, bezzasadnie nadając im przymiot naruszeń prawa materialnego.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że w sprawie nie występuje powołane przez skarżącą przesłanki przedsądu, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 398<sup>21</sup> k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

Az

[t.n]